

Véres volt.

Véres volt a lába.

A combja belső oldala. Nem túlzottan ömlött, de azért csordogált. A lábikrája sem volt iszamós a vértől, és nem volt feljebb sem cuppogós, ragacsos, alvadófélben lévő vér. Csak úgy szivárgott. Csendesen, lassan, de azért kitartóan. Megállíthatatlanul. Már órák óta.

Halálra volt rémülve.

Tizenhárom évesen bárki halálra rémül, ha vér folyik belőle, és nem áll el. Ha nincs kihez szólnia. Mert elárulták. És csak magára számíthat. Mert itt ez történt. Csak magára számíthat. Mostantól csak magára.

Mi mást is tehetne azok után, ami történt...

A vér azonban makacsul folydogált.

Valahonnan fentről. Bentről. Onnan, ahonnan nem lenne szabad, ahol ebben a korban még semmi keresnivalója nem lenne. De mégis folyt. A keskeny vércsík ott csordogált lefelé a bőrén. Hajszálpontosan úgy, ahogy az emberi vér szivárogni szokott. Csak egy nagyobb csepp indul meg arra, amerre a gravitáció terelgeti. Lefelé. Mindig csak lefelé.

Most le a combján.

A belső oldalon.

A nagy vércsepp az útja során sorvadni kezdett, lassan kisebb lett, ahogy maga mögött hagyta tartalma egy részét. Ahogy a könnyű kis pihék megakasztották a patakocskát, és kiszakítottak maguknak egy keveset belőle. De hiába – a patak nem apadt el. Valami még mindig táplálta. Órák óta. A szivárgás nem csillapult. Ott bent valami nem akart behegedni, nem akart varasodni. Nem akart megalvadni. Vagy nem tudott.

A patak a jobb lábán már a térdénél járt.

A balon is volt egy belőle, de mivel ott több ágra szakadt a szivárgás, nem is jutott olyan messze, mint a másik combján. Ezen az oldalon háromfelé ágazott el. A középső volt a leghosszabb, de az is csak a térde feletti területig jutott. A térdhajlattól talán félarasznyira. Olyan volt, mintha egy nagy, vörös, lefelé fordított háromágú szigonyt rajzoltak volna a bőrére. Csak éppen ezt vérrel rajzolták.

Már többször megtörölte magát.

Mindig tétova, reszketeg mozdulattal. A sokktól remegő kézzel. De azért mégis elszántan, hogy szabaduljon a szégyentől, szabaduljon a hányingertől. Csak tiszta akart lenni. Semmi más. Csak tiszta. *Újra* tiszta.

Összeszorult, gombóccá facsarodott gyomorral ült. Nem volt senki, aki átölelje, megvigasztalja. Nem volt senki, aki elmondja, hogy amit most érez, mind érthető, ismert testi reakció. Az adrenalin utóhatása, a sokkot követő váltakozó remegés és bénultság, a gyomrában érzett nyomás, a megfeszült hasfalban szirmait bontogató izomláz. Mind-mind ismert. Már milliószor megtörtént másokkal. Most vele. És még milliószor meg fog történni, ismét csak másokkal.

A szakadozott, agyonmosott zsebkendő mellette hevert a hinta kezeletlen deszkáján. A jobb kezével támaszkodott rá, görcsösen szorongatta a szutykos rongyot. Ujjai úgy feszültek rajta elfehéredett bütykökkel, ahogy a sas mar bele a felkapott préda gerincébe. Szilárdan, elszántan. Végzetesen. Megváltoztathatatlanul...

A vászondarab ugyanúgy véres volt, akárcsak az ujjai.

Már négyszer törölte meg magát vele.

Négyszer hagyott vérmaszatos nyomokat a bőrén. Négyszer kente szét a combján a szivárgó vért, hogy az halványvörösre színezza az apró, kékes erekkel átszőtt, már-már áttetsző bőrt. Négyszer remélte, hogy már vége.

Aztán ötödjére is megindult a csordogáló patakocska, és lassan kétfelé vált. Jobboldalt elszántan tartott a térde felé, hogy ott erőt vegyen, és új lendületre kapjon a vékony, gyermekien törékeny boka irányába.

Nem tudta, mennyi idő telt el.

Már világosodni kezdett keleten, de ez nem érdekelte. Most nem. Hideg volt, a levegőben enyhe füstillat terjengett. A távolban egy kakas kukorékolt. *Kakas...* Hogy lehet itt még életben egy kakas? Már mindent felfaltak hetekkel ezelőtt.

Emlékezett mindenre, de semmire nem akart emlékezni.

Lassan felkelt, és a lábára helyezte a súlyát. Nem volt egyértelmű, hogy azonnal sikerül majd. Megingott, de aztán lassan kiegyensúlyozta magát, és megállt. Kis terpeszben. Lenézett a cipőjére.

Nem is volt cipője, jutott eszébe, ahogy lassan tudatosult, mit is lát. Harisnyás lábbal állt a deres fűben. Hideg volt, de ez most valahogy jól esett. Anyácska mindig azt mondta, gyere be, mert megfázol. Most is ezt mondta volna, ha látja, hogy télvíz idején a hintán ül, a lábát lógázza, és csak harisnya van rajta.

Hová lett a cipője?

Anyácska mindig óvta.

Anyácska mindig jó volt vele.

De most hol volt?

Hol volt, amikor kellett volna?

Persze tudta. Tudta jól. Hallott mindent. Csak éppen nem akarta felfogni, és végképp nem akarta megérteni. Nem tudta felérni ésszel.

Sóhajtott. Mélyről, szakadozottan. A mozdulat többször megakadt, ahogy a mellkasa megtorpant a sóhaj közben. Mintha csak az omnibusz rázná, amikor átdübörög a macskaköveken. Jobbra dül, meg balra, és a mellkasa remeg a sóhaj közben. Most azonban nem volt itt semmi. Se macskakő, se omnibusz. Semmi. Csak a történetek. A rossz álmok.

De már túl van rajta, mondogatta magának.

Túl van rajta.

Végleg. Örökre.

Felemelte a fejét, de épp csak annyira, hogy a vadászház ismét feltűnt előtte a hajnali derengésben. A göröngyös pázsit felett úszó méteres párában úgy tetszett, akár, ha lebegne a föld felett.

Oda kell mennie.

Már csak egyetlen gondolata volt.

Meg kell fürdenie. Minden más valószerűtlenül távolra került és lényegtelennek látszott. Csak a fürdés, meg egy kád víz. Nem vágyott másra. Víz még volt, és tűzifa is akadt. Csak minden más fogyott el.

Előre mozdította a bal lábát. Lassan, simán siklott a dermedt fűszálakon. Megállt, ránehezedett, aztán maga után húzta a jobb lábát. Nem emelte, csak úgy húzta. Teli talppal, végig a fűvön. Érezte a hasogató fájdalmat ott lenn, középen. A könnyei eleredtek, de ment tovább. Enyhe terpeszben, csoszogva, lassan. De elszántan.

Más is túlélte.

Ő is túléli.

Nem igazán tudta, hogy mi is történt vele valójában, de azt a legkisebb csontjában is érezte, hogy valami rossz. Valami olyan találta meg, ami velejéig gonosz és romlott volt. Soha többé nem akart találkozni ezzel az érzéssel, de most még nem tehetett ellene semmit. El kellett viselnie, míg majd egyszer múlni kezd.

Enyhe terpeszben haladt. Egyik láb a másik után. Lassan, folyamatosan. Egyik a másik után. Érezte a lábai közt a melegséget. Tudta, hogy megint elindult a vérzés, ami igazából talán el sem állt. Nem is elindult, inkább csak új erőre kapott. De most ez ellen sem tehetett semmit.

Odaért a vadászház hátsó ajtajához. Nyitva volt. Apró keze eltörpült a kilincsen.

Meglepően könnyedén nyílt.

Befelé tolt, és belépett. A kőlapokkal kirakott keskeny folyosó hideg volt, de a deres fű jeges érintése után szinte forrónak tűnt harisnyás talpa számára.

A fürdőszoba ott volt. Balra, elől. Már csak tizenöt lépés.

Tizenöt fájdalmas, csoszogó lépés.

Elhaladt a konyha mellett.

Megérezte, hogy valaki van odabenn.

Megállt. Az ajtótok mellett, a pulton ott hevert a nagy szeletelő. Arra készült, hogy anyácska négykilós veknijeit szelje. Mindig borotvaélesre volt fenve. Mindig. Úgy lehetett jó nagy, igazi karéjt vágni.

Most is megcsillant az egyetlen pislákoló gyertya fénye az élén. Vékony, fémcs, ezüstösen csillogó sáv. A kés éle. Csak nézte. Ráébredt, hogy nem is kell odalépnie érte. Nem is kell bemennie a konyhába. Eléri. Hisz oly közel van. Karnyújtásnyira.

Lassan érte nyúlt, a kés markolatára fonta az ujjait, majd kiegyenesedett.

Anyácskát csak most vette észre.

Anyácska a földön ült, és száraz, kivörösödött szemekkel bámult rá a konyhából. A lábánál pár kiló krumpli hevert, úgy gurultak szerteszét a földön a sáros, barna gumók, ahogy órákkal korábban elejtette a szakajtót. Az is ott volt még. Mellette hevert a földön.

Anyácska megöregedett.

Legalább tíz évvel tűnt idősebbnek, ahogy a földön kuporgott.

Ő meg csak bámult rá, és szorosan markolta a kést. De nem is látta a szemét. Csak a sötét, árnyékba borult üregeket. Szerette volna hinni, hogy látja a szembogár csillogását a fekete lyukakban, de inkább csak képzelte. Ahogy azt is, hogy vörös a bőr a szeme körül. Talán nem is vörös. Talán ez sem igaz. Talán semmi sem az...

A folyosón állva nézte Anyácskát.

Az meg őt, a földön ülve.

Nem tudták, mennyi idő telt el.

Aztán Anyácska felnyögött, és a kezét a térdére tette. Feltápáskodott. Egy lépést tett a folyosó felé.

Akkor azonban ő felemelte a kést. Maga sem tudta, miért, de úgy érezte, ezt kell tennie. A mély tompultság súlyos takarója alól ez az egy érzés bukkant fel.

Tartsd távol!

A kést a konyha felé szegezte. Nem szólt semmi.

Anyácska megtorpant. Kötényébe törölte a kezét, aztán zilált hajába túrt. Az arcán könnyek csorogtak, de a szeme még mindig nem látszott. Még mindig árnyékban volt, még mindig sötétben maradt. Lehet, már mindig így lesz ezután? A gyertya mögötte égett. Az arca is eltűnt, csak sűrke folt, alaktalan massa volt csupán.

Arra gondolt, talán mostantól mindig így látja majd Anyácskát.

– Kérlek...

Anyácska közelebb lépett, erre ő egy arasszal magasabbra emelte a kést.

Egyikük sem mozdult.

Aztán eljött a pillanat. Elfordult és a fürdő felé indult. Hallotta, hogy Anyácska utána lép, de akkor ő is megállt, és vaktában hátrafelé kaszált a pengével. Csak a levegőt érte, de rögtön felhangzott Anyácska apró sikolya. A női cipők kopogása megszűnt. Anyácska megállt.

Elérte a fürdőszoba ajtaját. Belépett és magára zárta. Kettőt fordított a jókora, feketére öregedett kulcson. Mintha az bármit is számítana.

A sparhelt ott állt a szerény méretű, tölgyfából készült dézsa mellett. Anyácska bőven tett fel vizet forni. Tudta, hogy kelleni fog. A három hatalmas fazék csak úgy ontotta a gőzt a platnin. Odalépett, és egyenként beleborította a horganyzott edények tartalmát a dézsába. A víz talán a fa kád feléig ért.

Belenyúlt. A víz égette ugyan a kezét, de most erre volt szüksége.

A dézsa szélére fektette a szeletelő kést, de az nem állt meg. Belecsúszott a fürdővízbe. Ösztönösen utána kapott, és kiemelte. A keze pirosra színeződött a forró víztől, ám ennek csak örült. Ez most jobban fáj, mint ott lent minden egyéb. Nem *sokkal* jobban, de azért érezhetően. Elterelte a figyelmét. És ezért hálás volt.

A kést ismét letette, de az ezúttal kifelé csúszott, és pengve a kőlapokra zuhant.

Harmadjára már szilárdan belevágta a hegyét a dézsa szélébe.

Amikor megbizonyosodott róla, hogy a kés ott marad, levetkőzött.

Ledobta a vállára hajított durva pokrócot.

Levette a térdig érő harisnyát, és azt is a földre dobta. Más ruha nem volt rajta.

Az ajtón halk kaparászás hallatszott. Tudta, hogy Anyácska az. Más nem volt ott.

– Édesem... – jött a suttogás a túloldalról. – Kicsim...

Odalépett, és hatalmasat csapott az ajtó lapjára. Dühből, erővel, ököllel.

Anyácska elhallgatott.

Visszafordult a kádhoz, átlépett a peremén, és lassan beleereszkedett a gőzölgő vízbe. Combját, csípőjét, aztán végül apró melleit is ellepte a fürdő, de ő csak süllyedt tovább, egészen

addig, míg már csak az orrán tudott levegőt venni. A szája a víz alá került. Minden más alkalommal fájdalmasan sziszegett volna a forró fürdővíz érintésétől.

Minden *más* alkalommal. Most azonban enyhülést adott.

Sóhajtvá feljebb emelkedett, és felült. Percek teltek el mozdulatlanul. Csak nézett maga elé. Érezte, ahogy a melegvíz oldja a görcsöt a hasában, a derekában, a csípője körül. A víz pedig ezzel együtt lassan rózsaszínre változott. Kimosott mindent *onnan*, és a vért is letisztítja. A forró víz tudja, mi a teendője. Mindig tudja. Mióta ember az ember.

Csak bámulta a halványpiros fürdővizet. Aztán a bal karját a dézsa szélére fektette. Csuklóval felfelé. Jobb kezével kihúzta a kést a kád széléből. Kicsit feszegetnie kellett, de aztán egy halk cuppanással csak kijött.

A pengét lapjával az alkarjára fektette. Hűvös volt. Sima. Egyszerű.

Annyira egyszerű!

Annyira egyszerű *lenne*...

Ő is egyszerű akart lenni. Nem gondolni semmire. Mintha nem is történt volna semmi.

Talán ennyin múlik? Talán csak elképzeli, hogy nem is történt semmi?

És akkor nem is történt semmi. Csak ezt kell megértenie.

Simogatni kezdte a karját a pengével. Odafelé a kés egyik oldalát húzta végig a bőrén, visszafelé a másikat. Könyökhajlattól csuklóig. Csuklótól könyökhajlatig. Mint ahogy a borbély fente a beretvát, amikor apácskát borotválta...

Apácska...

Apácska tudná, hogy most mit tegyen.

De hát Apácska...

Hátradőlt, a lapockáját a meleg fának támasztotta. A jobb kezében lévő kést lassan fente a bőrén.

Odafelé egyik oldal.

Visszafelé másik oldal.

Odafelé egyik oldal.

Visszafelé másik oldal.

Talán ennyin múlik.

És akkor nem is történt *semmi*.